

52de Møde.

Onsdag den 25. Marts, Kl. 7¹/₂.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1ste April 1908 til 31te Marts 1909.

Forhandlingen genoptoges.

Dalsgaard: Jeg har kun bedt om Ordet for at rette en Henstilling til den højtærede Kultusminister angaaende en ganske neutral og upolitisk Sag, nemlig et Tiendespørgsmaal.

Ved Tiendeafsløningsloven af 15. Maj 1903 blev det jo bestemt, at al Tiende paa fast Ejendom her i Landet skulde afløses. Ved denne Lov naaede man dog ikke helt til Bunds med Tiendeafsløningen. Der blev i alt Fald en Tiende paa et Erhverv tilbage, nemlig Fisketiende. Det er en Ydelse, der hist og her i Landet af en Del af Fiskerne svares til vedkommende Steds Præste- og Lærerembeder. Hvor stor denne Fisketiende er, derom har jeg forgæves søgt Oplysning baade i „Danmarks Statistik“ af Professorerne Scharling og Falbe-Hansen og i et særligt statistisk Værk om Præstembedernes Indtægter. Men jeg tror temmelig sikkert, at dens aarlige Værdi ikke er ret stor, og at altsaa heller ikke dens Kapitalværdi er ret stor. Thi saa vidt jeg har bragt i Erfaring, er det ikke ret mange Steder, hvor en saadan Ydelse paahviler Fiskerne, og det er heller ikke al Slags Fiskeri, den de paagældende Steder hviler paa. Fiskerne synes imidlertid ikke om denne Afgift, hvad man ikke kan fortænke dem i. De have aldrig syntes om den, og de synes allermindst om, at de skulde vedblive at udrede den, nu da al anden Tiende skal afløses. Enkelte Steder have de ment, at de ikke vare pligtige til at udrede den, og der er blevet Søgmaal derom. Men i de Tilfælde, der ere blevne mig bekendte, have Domstolene altid konstateret, at Tienden skulde udredes fremdeles, som den har været udredet gennem flere Menneskealdre. Det er imidlertid ikke blot for Yderne, at denne Tiende er mindre

behagelig, for Nyderne er det heller ikke nogen rar Afgift at oppebære, allerede af den Grund, at Yderne ikke synes, at der er nogen rigtig Billighed i, at de skulde udrede den og derfor paa sine Steder i hvert Fald kun udrede den med Modvillie. Paa Opfordring af flere Fiskere skal jeg derfor henstille til den højtærede Kultusminister at tage under Overvejelse, om det ikke vil være betimeligt og tidssvarende at søge denne Fisketiende afløst snarest muligt. Jeg tror som sagt, at en saadan Afløsning vilde imødekomme baade Ydere og Nydere.

Jeg skal dertil kun føje, at jeg for mit Vedkommende ogsaa finder, at denne Tiende snarest bør afløses. Paa Færøerne er Fisketienden afløst allerede i 1892, og vi have jo nu for det øvrige Land ved Loven af 15. Maj 1903 bestemt, at al anden Tiende skal afløses. Dersom Fiskerne skulde vedblive at svare deres Tiende, ville de derfor sikkert blive stadig mere utilfredse med den, stadig finde den mere og mere ubillig. Jeg skal ikke omtale denne Sag nærmere i dette Øjeblik, heller ikke udtale mig om, hvorledes Afløsningsmaaden helst skulde være — et Spørgsmaal, der jo for øvrigt ogsaa først kommer til at foreligge, dersom den højtærede Kultusminister bestemmer sig til at tage denne Sag op, og naar der saa er indsamlet Oplysning om, hvor stor denne Fisketiendes Kapitalværdi er. — Med disse Ord henstiller jeg denne Sag til den højtærede Ministers velvillige Overvejelse.

Lunn: Jeg beklager, at det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Sonne) paa bygdepolitisk Grundlag vilde aabne et Forsvar for Bevillingen til Rødby Havn og den dertil knyttede Anmærkning paa Finansloven, hvorved der gives Ret til Ekspropriation af privat Ejendom, uden at det kan siges at være, fordi Almenvellet kræver det. Jeg beklager det, fordi jeg havde gjort Regning paa, at netop det ærede Medlem vilde være med til at søge at drage en Begrænsning for den Tendens, der i de senere Aar har taget Overhaand, og i Aar har udfoldet sig i en Grad som ingen Sinde før, Tendensen til at komme i sidste Øjeblik og søge Bevillinger paa Finansloven, bevæge Ministre til at foreslaa disse Bevillinger og til at sætte dem igennem i Folketinget i Tillid til, at de passere Landstinget uden Paatale. Det tør jeg altsaa ikke eller maaske ikke gøre Regning paa for det ærede Medlems Vedkommende overfor denne Sag, og det beklager jeg, thi